ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία. . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος. . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος. . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τὸν Πειραιῶνα, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οἰκίας Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ον — Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1911 — Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 5

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΝ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

— Λοιπόν, σὰν τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω τὴν Πρωτοχρονιά;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ νουνοῦ του, ὁ Κωστάκης μένει χαρούμενος καὶ σαστισμένος. Ξεύρει καλά, ὅτι ὁ καλὸς νουνός του θὰ τοῦ φέρῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ, φθάνει μόνον νὰ μὴν εἶνε ὁ ἥλιος ἢ τὸ φεγγάρι... Ἀλλὰ τί; Τὰ ὡραῖα παιγνίδια εἶνε τόσο πολλὰ ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Κωστάκης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ποιὸ τοῦ ἀρέσει περισσότερο...

Ἕνα μικρὸ Πέζλ, σὰν αὐτὸ ποὺ ἔχει ὁ Γιῶργος ὁ ξάδελφός του; Ἕνα σιδηροδρομάκη, μὲ ἀληθινὴ ἀτμομηχανή, σὰν αὐτὸν ποὺ ἔχει ὁ Νῖκος ὁ φίλος του; Ἢ ἕνα μικρὸ «Ντρήνωτ», ἕνα ὡραῖο θωρηκτὸ μὲ τὰ ὅλα του, σὰν αὐτὸ ποὺ εἶδε πρωΐ σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ;...

Ὡρισμένως, αὐτὰ τὰ τρία τοῦ ἀρέσουν περισσότερο, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥραν ποὺ ἐκύτταζε τὸν νουνόν του χαρούμενος καὶ σασμισμένος, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ γρήγορα-γρήγορα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὸν χαμένον καιρόν, ἀρᾶδιάζει:

—Ἢ ἕνα Πέζλ, ἢ ἕνα σιδηροδρομάκη μὲ ἀτμομηχανή, ἢ ἕνα μικρὸ θωρ...

—Ἔ, στάσου! τὸν διακόπτει ὁ νουνός. Ἢ καὶ ἢ δὲν ἔχει! Ἕνα πρᾶγμα θὰ μοῦ πῆς. Διάλεξε καὶ πές το.

— Λοιπὸν σιδηρόδρομο! λέγει μὲ ἀπόφασιν ὁ Κωστάκης.

—Ἂς εἶνε σιδηρόδρομος! συγκατανεύει πρόθυμος ὁ νουνός.

—Ὄχι, ὄχι! φωνάζει ἔξαφνα ὁ Κωστάκης.

— Τί εἶνε πάλι;

—Προτιμῶ τὸ θωρηκτό!

— Πολὺ καλά, θωρηκτό... Μὰ εἶσαι βέβαιος;

Ὁ Κωστάκης ξαναστοχάζεται. Εἶνε τάχα βέβαιος; Καὶ πότε εἶνε βέβαιος κανείς;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσβάλλει εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κωστάκη, ἡ Τζούλια. Πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ μαγαζειά, ὅπου εἶχε συνοδεύσῃ τὴν μητέρα της, καὶ κατενθουσιασμένη φωνάζει:

— Κωστάκη, στὴν ὁδὸν Σταδίου, 'ς ἕνα μαγαζί, εἶδα ἀεροπλάνο!

— Τοῦ Ἀρνιώτη; ἐρωτᾷ ὁ νουνός.

— Ὄχι, καλέ, μικρὸ ἀεροπλάνο... γιὰ παιδιά... παιγνίδι. Κουρδίζεται καὶ πάει ψηλά.

Ὁ Κωστάκης κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του:

— Μωρὲ νὰ μὴ τὸ θυμηθῶ!.. Εἶδες ἐκεῖ νὰ ξεχάσω τὸ καλλίτερο;.. Νουνέ μου, ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο θέλω νὰ μοῦ πάρῃς! Ἀεροπλάνο! Ἐτελείωσε!

Μετὰ δυὸ ἡμέρας, τὸ ἀεροπλάνον ἦτο στὰ χέρια τοῦ Κωστάκη. Ὁ νουνός του, βέβαιος τώρα διὰ τὴν προτίμησίν του, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ τὸ ἀγοράσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ στείλῃ. Τί εὔμορφο ποῦ εἶνε! Ἀπαράλλακτο μὲ τὰ μεγάλα, ποῦ ὁ Κωστάκης τὰ ἔβλεπε ζωγραφισμένα εἰς τὰ περιοδικά... Ἔχει τὸν ἔλικά του, τὰ πτερά του καὶ τὸ τιμόνι του. Τὸ κουρδίζεις διὰ νὰ γυρνᾷ μόνος του ὁ ἔλιξ, τὸ ἀφίνεις, κι' ἐκεῖνο φεύγει, πετᾷ καὶ... πέφτει. Κρίμα μόνο ποῦ δὲν εἶνε μεγαλήτερο, νὰ παίρνῃ μαζί του καὶ τὸν Κωστάκη! Ἔ, δὲν πειράζει! Ὁ Κωστάκης πετᾷ τώρα μὲ τὴν φαντασία του. Καὶ ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ, ποιὸς τὸ ξέρει ἂν δὲν πετάξῃ καμμιὰ μέρα καὶ ἀληθινά, μὲ ἀεροπλάνο ἀληθινό!

Δὲν χορταίνει νὰ τὸ παίζῃ. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασε στὸ σπίτι, στὴ σάλα, στὸ διάδρομο καὶ στὴν αὐλή, χθὲς ποῦ ἦταν ὡραία ἡμέρα, τὸ πῆρε μαζί του εἰς τὸν περίπατο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι ἔτυχαν στὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο μέρος, ἐθαύμασαν τὸ ἀεροπλάνο ποῦ ἐπετοῦσε μιὰ χαρά. Καὶ ὁ Κωστάκης ἐκαμάρωνε πιὰ σὰν μικρὸς Μπλεριὼ ἢ Λατάμ...

Τώρα λέγει στὴ Τζούλια:

—Ὅσο συλλογίζομαι ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ κάμω τὸ νουνό μου νὰ μοῦ πάρῃ σιδηρόδρομο ἢ θωρηκτό!.. Μὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς, σὰν ἦταν μικρός, θὰ ἔπαιζε χωρὶς ἄλλο μὲ σιδηροδρόμους καὶ μὲ θωρηκτά· τὸ ἀεροπλάνο ὅμως εἶνε τὸ καινούργιο παιγνίδι, τὸ παιγνίδι τῆς μόδας καὶ τῆς ἐποχῆς. Ψέμματα;

Ἡ Τζούλια εἶνε σύμφωνη. «Ἀκοῦς

«Χθὲς ποῦ ἦταν ὡραία ἡμέρα, τὸ πῆρε μαζί του.» (Στ. γ')

ἐκεῖ! ... δὲν σ' τῶπα κ' ἐγώ ;» Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ πειράζῃ τὸν ἀδελφό της ἀσκίς δὲν κατορθώνει νὰ πεταξῇ τὸ ἀεροπλάνο του καλά, καὶ νὰ τοῦ τὸ λέγῃ γεωπλάνον, ὅπως ἐβάπτισαν ἐδῶ οἱ εὐφυολόγοι τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Ἀρνιωτῆ...

Ὁ Κωστάκης γελᾷ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶνε τόσον εὐχαριστημένος μὲ τὸ παιγνίδι του, ὥστε μὲ τίποτε δὲν θυμόνει. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως, θὰ γίνῃ κάμμιὰ ἡμέρα καὶ ἀεροπόρος ἀληθινός ; Ἂν γίνῃ, θὰ σᾶς τὸ πῶ.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΙΟ

Η ΣΑΚΚΟΡΑΦΑ

— Μωρὲ τί ἔπαθα προχτές, ἔλεγε ἡ Κυραγιάνναινα τοῦ Γερώτασιου, μὲ τὸν Νουνό μου!

Τὸν εἶχα τραπέζι μὲ ὅλους τοὺς δικούς μου καὶ τὸν Παππᾶ καὶ τὸ Δάσκαλο, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου Ἀποστολάκη. Ἄργησα νὰ βάλω τὸ φαγὶ στὴ φωτιά, ἡ ὥρα πέρασε καὶ τὸν ἔβγαλα τὸν καπαμᾶ μὲ ζουμί. Τὸν ἔβαλα κ' ἐγὼ ἔτσι στὸ τραπέζι καὶ—Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, τοὺς λέω, τὸ φαγὶ ἤθελε ἀκόμα νὰ γένῃ καὶ βγῆκε μὲ ζουμί.

— Δὲν πειράζει, κύρ' ἀναδεχτή, πετιέται καὶ λέει ὁ νουνός μου, δὲν ξέρεις τὴν παροιμία ; «Τὸ ζουμὶ ζημιὰ δὲν ἔχει· ὅσο φᾶς καὶ τ' ἄλλο λούζεσαι». Δαγκάθηκα κ' ἐγὼ ἡ καημένη καὶ σώπασα. Μὰ σὰ ρίχτηκε ὁ νουνός μου στὸ φαγί, στὸν καπαμᾶ μὲ τὸ ζουμί, στ' αὐγὰ καὶ στὴν πήτα, καταίβαζε, καταίβαζε ἀλύκητα. Στάσου, εἶπα κ' ἐγὼ τώρα, νὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κὺρ νουνέ. Ἐκεῖ ποῦ ἔκανα τὴν πολιτική μου καὶ παρακινοῦσα πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλον νὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ τὴν πήτα,

— Ὅσο γιὰ τὸν κὺρ νουνό μου, εἶπα, δὲν λέω τίποτε, γιατὶ τὸ λέει μιὰ ἄλλη παροιμία: «Νὰ σοῦ 'πῶ, Κουμπάρε, φάε, φάε, ψησάρ' δὲν ἔκανες!»

Ἀπόλυσαν τὰ γέλια οἱ ἄλλοι καὶ γυρίζει ὁ παππᾶς στὸ νουνό μου.

— Αἴ, κὺρ Κῶστα, τοῦ λέει, γέρασες κι' ἀκόμα γνῶσι δὲν ἔβαλες! κεντᾶς μὲ τὸ βελόνι ; καρτέρει σακκοράφα!..

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μὴ λησμονῆς μὲ τὸ σταυρό σου
ποῦ κάνεις βράδυ καὶ πρωΐ,
νὰ προσευχῇ σου στὸ Θεό σου,
ποῦ σοῦ χαρίζει τὴ ζωή.

Μεγάλη ἡ χάρι του, μεγάλη,
γι' αὐτὸ συνήθισα κ' ἐγώ,
πρὶν ἀπὸ κάθε πρᾶξί μου ἄλλη
πιστὰ νὰ τὸν δοξολογῶ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ παρακολουθεῖτε τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ πολὺν καιρόν, εἰξεύρετε ὅτι κάθε χρόνον γράφω ἐδῶ μίαν πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν. Ἀλλὰ εἰξεύρετε ἀκόμη, ὅτι αἱ ἐπιστολαί μου αὐταί ὁμοιάζουν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην σχεδὸν σὰν σταλαγματιὲς τοῦ ἴδιου νεροῦ... Κοπιάζω κάθε φορὰν νὰ τὰς κάμω διαφορετικάς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθόνω. Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἔπρεπε νὰ παθήσω καὶ σήμερον νὰ σᾶς γράψω πάλιν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, μοῦ ἐφάνη τόσον ἀνιαρά, ὥστε διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ μὴ κάμω φέτος πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν...

Ἔπειτα ὅμως ἐσκέφθην κάτι ἄλλο, λέγουν δὲ ὅτι αἱ δεύτεραι σκέψεις εἶνε σοφώτεραι: Εἶπα δηλαδή, τί πειράζει ἂν αἱ πρωτοχρονιάτικαι ἐπιστολαί μου ὁμοιάζουν, ἀφοῦ καὶ ἡ Πρωτοχρονιά μας εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια ; Καὶ ὅπως οἱ μικροί μας φίλοι δὲν βαρύνονται τὰ ἄλλα στερεότυπα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ποῦ ἐπαναλαμβάνονται κάθε χρόνον, ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ θέλουν, τὰ ἐπιζητοῦν καὶ τὰ περιμένουν, ἔτσι εἰμπορεῖ νὰ θέλουν καὶ τὴν στερεότυπον πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολήν μου, ποῦ τὴν ἔχουν πλέον συνειθίσει...

Ἂς εἶνε λοιπὸν καὶ ἡ ἐπιστολή μου μαζὶ μὲ τὰ κάλαντα, ποῦ τὰ παιδάκια τῆς γειτονιᾶς θὰ ἔλθουν νὰ σᾶς ποῦν εἰς τὸ σπίτι καὶ ποῦ εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια:

Ἀης - Βασίλης ἔρχεται
Ἀλλαλὰ... ἀπὸ τὴν Κεσαρεία...

Ἂς εἶνε μαζὶ μὲ τὴν χρυσῆν βασιλόπιτα, ποῦ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια, καὶ ἔχει μέσα τὸ ἴδιο νόμισμα καὶ κόπτεται τὴν ἴδιαν ὥραν—τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς.. Ἂς εἶνε μαζὶ μὲ τὴν πρωτοχρονιάτικην λειτουργίαν, ποῦ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια, ἡ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου... Ἂς εἶνε ἀκόμη μὲ τὸ παραμονιάτικον τρελὸν πανηγύρι τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ποῦ εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον, καὶ μὲ τὴν ἐπίσημον δοξολογίαν εἰς τὴν Μητρόπολιν ποῦ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια, καὶ μὲ τὰς ἐπισκέψεις, μὲ τὰς εὐχάς, μὲ τὰ ἐπισκεπτήρια, μὲ τὲς κάρτες, μὲ τὰ γλυκίσματα, μὲ τὸν γάλον, μὲ τὰ μπομπόνια, ποῦ εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια, στερεότυπα καὶ ἀπαράλλακτα...

Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ πῇ: Περιττὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ καὶ πέρσυ σὰν σήμερα ἐπῆγα. Ἢ: περιττὸν νὰ φάγω βασιλόπηταν, ἀφοῦ καὶ πέρσυ σὰν σήμερα ἔφαγα. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς φίλους μας, ἐλπίζω, δὲν θὰ πῇ: Περιττὸν νὰ διαβάσω τὴν πρωτοχρονιάτικην ἐπιστολὴν τοῦ Φαίδωνος, ἀφοῦ καὶ πέρσυ ἐδιάβασα μίαν τέτοιαν, καὶ πρόπερσυ, καὶ πρὸ τριῶν ἢ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν....

Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος... καὶ ὁ χρόνος. Τὰ ἴδια ἐπανέρχονται, ἐπαναλαμβάνονται, ξαναγίνονται, ξαναγεννῶνται,—καὶ ὅμως κάθε φορὰν μᾶς φαίνονται νέα, ὡραῖα, εὐχάριστα, ἐπιθυμητά. Ἡ ἀνάμνησις μάλιστα καὶ ἡ συνήθεια ποῦ ἔχομεν νὰ τ' ἀπολαμβάνομεν εἰς τὴν ὥραν των, αὐξάνει τὸ θέλγητρόν των, ἢ τοῖς δίδει θέλγητρον καὶ ὅταν δὲν ἔχουν κανένα.... Δι' αὐτὸ ἀκούετε καμμίαν φορὰν τοὺς γέρους νὰ λέγουν: «Μέγα πρᾶγμα εἰς αὐτὸν ἡ συνήθεια!...»

Εἰς τὰς πρωτοχρονιάτικας ἐπιστολάς μου, σᾶς ὁμιλῶ συνήθως περὶ τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου καὶ τῆς χαλῆς του χρήσεως, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐπισκοπήσετε τὸ λῆξαν ἔτος, νὰ ἰδῆτε τί ἐκάματε καὶ τί δὲν ἐκάματε, καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ χρησιμοποιήσετε καλλίτερα τὸ ἐρχόμενον, νὰ ἀναπληρώσετε τὰς ἐλλείψεις σας καὶ νὰ προοδεύσετε περισσότερον. Εἰς ταῦτα δὲ προσθέτω καὶ τὰς εὐχάς μου ὑπὲρ τῆς ὑγείας σας, τῆς εὐημερίας σας καὶ τῆς προόδου,

Ἐνθυμηθῆτε πάλιν αὐτὰς τὰς συμβουλάς· ἴσως δὲν εἶνε περιτταί... Καὶ δεχθῆτε πάλιν αὐτὰς τὰς εὐχάς· προέρχονται ἀπὸ κάποιον ποῦ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του καὶ θέλει τὸ καλόν σας...

Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι μὲ αὐτὰ καὶ αὐτά, κατώρθωσα ὥστε ἡ φετεινὴ πρωτοχρονιάτικη ἐπιστολή μου νὰ εἶνε κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Πάλι καλά! Θὰ τὸ κατορθώσω ἀφαγε καὶ τοῦ χρόνου; Δὲν πειράζει! Ἂς ζήσωμεν, ἂς εἰμέθα καλά, καὶ ἂς σᾶς γράψω πάλιν τὰ ἴδια... Λοιπόν, καὶ τοῦ χρόνου!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,,

Η ΚΑΤΣΑΡΙΔΑ.—Μαύρη καὶ γυαλιστερὴ σὰν κλειδαρότρυπα.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ.—Ἔχει καὶ παράχει στὸ στόμα ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ φτειάσῃ ἕνα κορσέ,—μὰ μὲ τέτοια μέση ποῦ ἔχει!...

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.—Τὸ τρυφερὸ αὐτὸ γραμματάκι, τὸ διπλωμένο σὲ δύο, ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς λουλουδιοῦ.

Η ΣΦΗΚΑ.—Μὰ στὸ τέλος θὰ κοπῇ ἡ μέση της!

Jules Renard

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων. — *Ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος Κορμᾶς ἐφοδιάζεται μὲ συστατικὸν ἀπὸ τὸν χοροδιδάσκαλον Δεπρεὼ διὰ τὸν κ. Γκωτιέ, οἰκονόμον τῆς πολιτίδος Ἰωσηφίνας Μπωαρναί, ἡ ὁποία ἐζητοῦσεν ὑπηρέτην. Παρουσιάζεται λοιπὸν πρὸ τῆς ὡραίας αὐτῆς κυρίας, ἡ ὁποία μένει εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του, καὶ προτείνει εἰς τὸν οἰκονόμον της νὰ τὸν κρατήσουν καὶ νὰ τὸν δοκιμάσουν, διότι, λέγει, «μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς θὰ φαντάζῃ ἐπάνω τ' ἁμάξι».*

— Κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶμαι! ἠξίωσε νὰπαντήσῃ ὁ κ. Γκωτιέ.

— Ἀοιπὸν σύμφωνοι, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωσηφίνα. Θὰ ντικατάστησῃ ἐκεῖνο τὸ βλάκα τὸν Ἀλμανζὼρ ποῦ μοῦ ἔπινε τὰ σιρόπια μου καὶ ποῦ δὲν ἦταν ἄξιος οὔτε τὸν Ἕκτορα, τὸ σκυλάκι μου, νὰ βγάλῃ περίπατο, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ χάσῃ.

Ὁ σκύλος, ἀκούσας τὸνομά του, ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ δυνατά. Ὁ Λουδοβῖκος ἔκαμε νὰ τὸν χαϊδεύσῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐπροτείνετο τὸ χέρι του, ὁ Ἕκτωρ τοῦ ἔδειξε τὰ δόντια γρυλλίζων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἰωσηφίνα, χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον τὸν νέον της μικρὸν λακέ, ἔλεγε πρὸς τὴν σύντροφόν της:

—Ἔλα, ψυχή μου, ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα· ἡ ἐφημερὶς μ' ἐνδιαφέρει σήμερα πολύ.

Καὶ ἡ δεσποινὶς Κομποάν,—ἔτσι ὠνομάζετο ἡ νεαρὰ θαλαμηπόλος, — ἀνέλαβε τὴν σχισμένην ἐφημερίδα καὶ ἤρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Οἱ Διευθυνταὶ ἀνέθεσαν τὴν διοίκησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ στρατοῦ εἰς τὸν νεαρὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος, διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς γενναιότητός του κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τουλῶνος, καὶ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις τὴν 13 τοῦ Τρυγητοῦ, ἀνεδείχθη ἄξιος αὐτῆς τῆς τιμῆς.»

Ἡ Ἰωσηφίνα, ἀκούουσα τὴν ἀναγνώστριαν, ἐφαίνετο ρεμβή, καὶ διὰ νεύματος ἀπέπεμψε μετ' ὀλίγον τὸν Γκωτιέ, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε μαζὶ μὲ τὸν Λουδοβῖκον.

Οὕτως ὁ υἱὸς τοῦ πατριώτου Κορμᾶ εἰσήχθη εἰς τὸν οἶκον τῆς πολιτίδος Ἰωσηφίνας Μπωαρναί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΠΛΗΡΩΤΕΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Δύο μῆνες παρῆλθον ἀφότου ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος ἐξετέλει χρέη λακέ, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ νέον του ἐπάγγελμα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ τόσον βαρύ, Ὅταν ἐβοηθοῦσε τὸν Γκωτιὲ νὰ περιποιηθῇ τὰ δύο μαῦρα ἄλογα καὶ νὰ πλύνῃ τὴν κυανῆν ἅμαξαν, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸ μεγαλήτερον λοῦσον τῆς Ἰωσηφίνας, ὅταν, φορῶν μίαν ὡραίαν λιβρέαν μὲ χρυσᾶ κομβία, ἄνοιγε τὴν θύραν ἢ ἔδγαζε περίπατον τὸν Ἕκτορα, τὸ ἀγαπημένον σκυλάκι τῆς κυρίας του—ποῦ εἶχεν ὅμως πολὺ κακὸν χαρακτῆρα,—δὲν ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ αὐτὸν σχεδὸν τίποτε ἄλλο.

Ὁ οἶκος τῆς νωχελοῦς Κρεολῆς ἦτο ὠργανωμένος ἀποκλειστικῶς διὰ «νὰ φαντάζῃ εἰς τὸν κόσμον». Δι' αὐτὸ ἕνας μικρὸς λακές, κατάλληλος νὰ ποζάρῃ παρὰ τὸ ἐδώλιον τοῦ ἁμαξηλάτου, ὅταν ἡ κυρία ἔκαμνε τὸν περίπατόν της εἰς τὸ Μαρινὸ ἢ ἐπήγαινεν εἰς τὰ κινέζικα λουτρά, ἦτο ἀπαραίτητος.

Ὁ Λουδοβῖκος ἑπομένως εἶχε πολλὰς ὥρας ἐλευθέρας, τὰς ὁποίας φυσικὰ ἐπερνοῦσεν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον, ὅπου εὕρισκε τὴν Λευκοθέαν του, ἐκεῖ δὲ καὶ οἱ δύο, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λαμπροῦ κ. Δεπρεώ, ἐξηκολούθουν νὰ τελειοποιοῦνται εἰς τὴν εὐγενῆ τέχνην.

Τὰ προτερήματα αὐτὰ ἔκαμναν τὸν μικρὸν νὰ παραβλέπῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς νέας του θέσεως. Ἡ τροφὴ ἔξαφνα εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σαντραὶν δὲν ἦτο τόσον ἄφθονος. Ἔτρωγαν προπάντων πολὺ ρύζι· διότι ἡ οἰκοδέσποινα ἐλάμβανε τακτικὰ μεγάλας ποσότητας ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν εἰς τὴν Μαρτινίκην· ἀλλ' ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος εὗρικε προτιμώτερον νὰ χορταίνῃ ἔστω καὶ μόνον μὲ ρύζι, παρὰ νὰ εἶνε, ὅπως πρῶτα, εἰς τὴν κομπούραν τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἀρκετὰ ἐκοπίαζε τώρα διὰ νὰ τρέφῃ τὸν ἑαυτόν της.

Τοῦ εἶχαν κόψῃ καὶ μισθόν, δεκαπέντε λίβρας (φράγκα) τὸν μῆνα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶχαν δώσῃ ἀκόμη λεπτόν. Ὁ μικρὸς Λουδοβῖκος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ φέρῃ εἰς τὴν μετέρα του τὰ πρῶτα χρήματα ποῦ θὰ ἐκέρδιζε. Καὶ δειλὰ-δειλὰ ἐζήτησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν κ. Γκωτιὲ τὸν μισθὸν τοῦ πρώτου μηνός.

— Ἀργότερα! ἀπεκρίθη ὁ οἰκονόμος, συνοφρυούμενος.

Ἦτο ἄλλως τε ἡ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐδίδετο συχνότατα εἰς ὅλους τοὺς προμηθευτὰς τοῦ μεγάρου. Τρεῖς φορὰς ὡς τώρα τὴν ἤκουσε καὶ ὁ Λουδοβῖκος. Δὲν ἐδυσπίστει ὅμως οὔτε παρεπονεῖτο. Ἀπεναντίας ἐλογάριαζε μὲ χαρὰν ὅτι τρεῖς φορὲς δεκαπέντε κάμνουν σαραντα πέντε λίβρες καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ τὸν ἐπλήρωναν, θὰ ἐγίνετο πλούσιος.

Συνέβη καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν θέσιν του ἀκόμη πλέον εὐχάριστον.

Ἐνῷ μίαν ἡμέραν ἐβοηθοῦσε τὸν Γκωτιὲ εἰς τὸ μοίρασμα τοῦ σανοῦ τῶν ἀλόγων, ὁ οἰκονόμος τῷ εἶπε:

— Λουδοβίκε, ξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Εὐγένιος καὶ ἡ δεσποινὶς Ὀρτενσία φθάνουν σήμερα;

— Μπᾶ; ἔκαμεν ἡσύχως ὁ μικρὸς λακές· μὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοί; δὲν ξέρω...

— Αὐτοὶ εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Γκωτιέ, τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς Κυρίας. Ὁ Εὐγένιος εἶνε λιγάκι μεγαλήτερος ἀπὸ σένα, καὶ σὺ θὰ ἐπιφορτισθῇς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὁ Λουδοβῖκος ἐχάρη πολὺ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ οἰκία ἐκείνη, ἢ κάπως μελαγχολική; θὰ ἐφαιδρύνετο ἀπὸ τὴν παρουσίαν δύο παιδίων, καὶ τὸ βράδυ πρῶτος αὐτὸς ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ καὶ νὰ «καλοσορίσῃ» τὸν κ. Εὐγένιον καὶ τὴν δεσποινίδα Ὀρτενσίαν. ποῦ ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Σαὶν-Ζερμαὶν μὲ τὴν θείαν των Φαννήν.

Ὁ Εὐγένιος, μὲ τὰ μεγάλα ἀδόλα μάτια του καὶ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ σκεπτικὸν ὄψος του, ἤρεσεν ἀμέσως εἰς τὸν Λουδοβῖκον. Τὴν Ὀρτενσίαν ὅμως μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν ἰδῇ, διότι αὐτή, ἀνυπόμονος νὰ ἀναγκαλισθῇ τὴν μητέρα της, διῆλθεν ὡς βέλος ἀπ' ἐμπρός του, ἀνέβη μὲ τρία πηδήματα τὴν σκαλίτσαν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Λουδοβῖκος μετέφερε τὰς ἀποσκευὰς τοῦ μικροῦ του κυρίου εἰς τὸ διαμέρισμά του, καὶ κατεγίνετο νὰ τὰς λύνῃ καὶ νὰ τὰς ἀνοίγῃ, ὅταν ὁ Εὐγένιος εἰσῆλθεν.

Ἡ γνωριμία ἔγινε γρήγορα.

Ὁ Εὐγένιος ἐπληροφόρησεν εὐθὺς τὸν Λουδοβῖκον, ὅτι ἐπανήρχετο εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Χός, διότι ἤθελε νὰ γίνῃ στρατιγὸς σὰν τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη εἰς τὴν Ἐπανάστασιν.

—Ὅπως ὁ δικός μου, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος.

Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ ἠλάττωσεν ἀμέσως τὴν μεταξὺ τῶν δύο παιδίων ἀπόστασιν, καὶ ἐλκυσθέντα ἀμοιβαίως ἀπὸ ζωηρὰν συμπάθειαν, ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν φιλικώτατα.

Ὁ μικρὸς λακὲς διηγήθη κατόπιν ποῖαι περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ θέσιν εἰς τὸ μέγαρον τῆς πολιτίδος Μπωαρναὶ καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ μείνῃ ὑπηρέτης εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Ὁ Εὐγένιος ἐξ ἄλλου ἀπεκάλυψεν ἐν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν εὐθὺς τὴν ἐπαύριον.

— Θέλω, εἶπε, νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, διοικητὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὸ ξίφος τοῦ πατέρα μου, τοῦ στρατηγοῦ, τὸ ὁποῖον κατεσχέθη τὴν ἐποχὴν τοῦ διωγμοῦ...

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Βοναπάρτου, ὁ Λουδοβῖκος ὠχρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἐκτύπησε τὸ πόδι του μὲ λύσσαν.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Εὐγένιος· γνωρίζεις αὐτὸν τὸν στρατηγόν;

— Ὤ, ναί! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ὑπηρέτης μὲ ὑπόκωφον φωνήν. Εἶνε αὐτὸς

τοῦ ἐσκότωσε τὸν πατέρα μου, στὰ σκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ρόκκου.

Ὅλοι ἐκοιμῶντο πλέον εἰς τὸ μικρὸν μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σαντραῖ, ἀλλὰ τὰ δύο παιδία, καθισμένα πλάι-πλάι εἰς τὸ σιδερένιο κρεββατάκι τοῦ Εὐγενίου, ἐξηκολούθουν τὴν συνομιλίαν των.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἐσχεδίαζε νὰ κάμῃ τὴν ἐπαύριον ὁ υἱὸς τῆς πολίτιδος Μπωαρναῖ εἰς τὸν Βοναπάρτην, ἔκαμε τὸν μικρὸν Λουδοβίκον συμπαθητικόν. Ἐθύμαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα παλαιὸν πορτοφόλι, ποῦ ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν πατέρα του, ἐτράβηξεν ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί, τὸ ἐκύτταξε πολλὴν ὥραν καὶ ἔξαφνα ἠρώτησε :

— Θέλετε, κύριε, νὰ σᾶς συνοδεύσω αὔριο ;

— Στοῦ Βοναπάρτη ; ἠρώτησεν ὁ Εὐγένιος, ἐκπλήκτος δι' αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν.

— Ναί.

— Μὰ τί θὰ κάμῃς ;

— Ἔχω τὸ σχέδιό μου.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ Εὐγένιος· θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμᾶς καὶ ἂν σᾶς φέρῃ, ἔλα. Τώρα ὅμως πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, γιατὶ εἶνε ἀργά, καὶ ἂν ἤθελα Φαννή, ποῦ εἶνε πολὺ χρεια τάρα, ἔβλεπε πῶς εἶσαι ἀκόμη ἐδῶ, θὰ μᾶς ἐμάλωνε καὶ τοὺς δύο.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Λουδοβίκος διετάχθη ἀπὸ τὸν Γκωτιὲ νὰ φορέσῃ τὴν ὡραιοτέραν λιβρέαν του καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ συνοδεύσῃ τὸν μικρόν του κύριον. Ὁ Εὐγένιος, βλέπετε, ἐκράτησε τὸν λόγον του.

Ὁ μικρὸς λακὲς ἐνεδύθη βιαστικὰ καὶ ἀφοῦ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του μὲ προσοχὴν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, ποῦ τὸν εἴδαμεν νὰ διαβάζῃ χθὲς βράδυ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Εὐγενίου, ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν μικρόν του κύριον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ Ἰωσηφίνα συνώδευσε τὸν υἱόν της ἕως τὴν ἐξώθυραν, τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν παρηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνῷ ἀπεμακρύνετο, ἀκολουθούμενος εἰς εὐλάβειαν ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Τὰ δύο παιδία, χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Καπουκίνων, ὅπου εὑρίσκετο τὸ μέγαρον τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ.

Ὁ Εὐγένιος εἰσερχόμενος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἦτο σοβαρὸς καὶ σύννους. Τὸ ζεύγμα του τῷ ἐφαίνετο πολὺ σπουδαῖον... Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουδοβίκος, σιωπηλός, ἐμελέτα κατ' ἰδίαν τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ παρουσιάζετο εἰς τὸν ἐχθρόν του. — Μπᾶ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ πάρῃ θάρρος· δὲν θὰ μὲ φάγῃ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης· θὰ τοῦ μιλήσω ἐλεύθερα, σὰν ἄνδρας.

Ἐνῷ ἕνας ἀξιωματικὸς ἔσπευδε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς πολίτιδος Μπωαρναῖ ἐζήτει ἀκρόασιν, τὰ δύο παιδιὰ διεσκέδαζον βλέποντα τὴν ζωηρὰν κίνησιν τοῦ Διοικητηρίου, τοὺς ἀδιακόπως πηγαινοερχομένους ἀξιωματικοὺς παντὸς ὅπλου καὶ παντὸς βαθμοῦ, τοὺς διαφόρους προμηθευτάς, τοὺς πολίτας, τοὺς ἐρχομένους νὰ ζητήσουν μίαν χάριν. Ὁ κόσμος ἤρχιζεν ἤδη νὰ συνωθῆται πέριξ Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἀορίστως πως ἐμάντευε τὴν μέλλουσαν κυριαρχίαν.

Δὲν ἐπερίμεναν πολύ. Ὁ Βοναπάρτης, ἀκούσας τὸ ὄνομα Μπωαρναί, ἔστειλεν ἀμέσως τὸν ὑπασπιστήν του Λεμαρουᾶ, νὰ τῷ φέρῃ τὸν υἱὸν τῆς ὡραίας ἐκείνης κυρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη γνωρίσῃ καὶ προσέξῃ...

Ἀπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὰ δύο παιδία διέσχισαν τὴν αἴθουσαν τῶν τοπογραφικῶν μελετῶν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ὁ στρατηγὸς ἵστατο ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας, μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα περασμένην μεταξὺ τῶν δύο κομβίων τοῦ γιλέκου του, εἰς τὴν συνήθη του ἐκείνην στάσιν, τὴν ὁποίαν ἡ μέλλουσα δόξα του θὰ καθίστα ἀθάνατον.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Εὐγένιος, ἐστράφη πρὸς αὐτόν :

— Τί ἐπιθυμεῖς ἀπὸ ἐμέ, νεανία μου; ἠρώτησε μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τῆς ἐλκυστικῆς ἀγαθότητος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁσάκις ἤθελε νὰ γοητεύσῃ τὸν κατώτερον ἢ νὰ σαγηνεύσῃ τὸν ἐχθρόν.

Ὁ υἱὸς τῆς Ἰωσηφίνας διετύπωσε τὴν αἴτησίν του μὲ δυνατὴν καὶ καθαρὰν φωνήν, ἀτενίζων εὐτόλμως ἐκεῖνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις συνεστέλλοντο καὶ οἱ Διευθυνταί.

— Στρατηγέ, τῷ εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὸ ξίφος τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἀδίκως κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀνδρεῖος στρατιώτης καὶ καλὸς πατριώτης.

— Νεανία, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Βοναπάρτης, τὸ διάθεμα αὐτὸ σὲ τιμᾷ. Ἀγαπῶ τοὺς υἱούς, οἱ ὁποῖοι σέβονται πρὸ παντὸς τὴν μνήμην καὶ φροντίζουν περὶ τῆς ἀγαθῆς φήμης τοῦ πατρός των. Ὁ δὲ ἰδικός σου ὑπῆρξε πράγματι καλὸς καὶ γενναῖος. Τὸ ξίφος του θὰ σοῦ ἀποδοθῇ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς καλὴν αὐτοῦ χρῆσιν, ὅπως κ' ἐκεῖνος.

Ἀφοῦ ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε τὸν Εὐγένιον καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν ἠρώτησε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, σχεδὸν πατρικήν :

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

— Δεκαπτιῶν.

— Στρατιωτικός ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ, στρατηγέ μου.

— Πρέπει... Ἔλα πάλι νὰ μὲ ἰδῇς καὶ βασίζου εἰς ἐμέ· θὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον σου.

Ὁ Εὐγένιος, σφίξας τὴν χεῖρα τοῦ Βοναπάρτου, ἡτοιμάζετο νὰ ἀποχωρήσῃ, καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Λουδοβίκον, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον τῆς θύρας· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, εἶδε τὸν ὑπηρέτην του νὰ προχωρῇ καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει ἤδη μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του τὴν διακοπεῖσαν συζήτησιν.

— Στρατηγέ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος μὲ φωνὴν ἐπίσης σταθερά, ἔχω κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω κάτι.

Ὁ Βοναπάρτης, ἐκπλαγεὶς κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ θάρρος τοῦ νεανίσκου, τὸν ἀκύτταξε, καὶ ἔπειτα τῷ εἶπε φαιδρῶς :

— Μίλα, μικρέ... τί θέλεις ;

— Νὰ σᾶς δώσω ἕνα λογαριασμὸν ἀπὸ 42 λίβρες καὶ 6 σολδία, ποῦ ὀφείλετε εἰς τὸν πατέρα μου, τὸν πολίτην Κορμᾶν, ράπτην ἄλλοτε εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ρόκκου.

Ἐπὶ μᾶλλον ἔκπληκτος ὁ Βοναπάρτης, ἐπῆρε τὸν λογαριασμὸν καὶ, ἐνθυμηθεὶς ἔξαφνα τὴν στολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε τώρα παραγγείλει δι' ἐντάλματος τοῦ κ. Λεφέβρ, ἠρώτησε σχεδὸν αὐστηρῶς:

«Νὰ σᾶς δώσω ἕνα λογαριασμὸν ποῦ ὀφείλετε εἰς τὸν πατέρα μου...» (Σελ. 40, στ. γ'.)

— Διατί ὁ πατέρας σου δὲν παρουσιάσθη ἐνωρίτερα αὐτὸν τὸν λογαριασμόν;

— Διότι ἀπέθανε, στρατηγέ, ἀπεκρίθη μὲ σθένος ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, φονευθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας σας τὴν 13 τοῦ Τρυγητοῦ.

Παχετώδης σιγὴ διεδέχθη τὴν δήλωσιν τοῦ μικροῦ ὑπηρέτου. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκύτταζαν τὸν Βοναπάρτην, ὁ ὁποῖος ἐδάγκανε τὰ χείλη, μὴ γνωρίζων ἂν ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ τὸν μικρὸν τολμηταν, ὁ ὁποῖος τῷ ἀνεκάλει ἀναμνήσεις πάντοτε δι' αὐτὸν ὀδυνηράς... Ἀλλὰ συγκρατηθεὶς ἐστράφη πρὸς τὸν γραμματέα του καὶ εἶπεν ἁπλῶς :

— Μπουριέν ! δόσε ἑκατὸ λίβρες 'ς αὐτὸ τὸ παιδί.

Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐνοοῦσε τέτοιο πρᾶγμα.

— Δὲν θὰ πάρω ποτὲ περισσότερα ἀφ' ὅσα μοῦ ὀφείλονται ! ἀνέκραξεν ἐρυθρὸς ἀπὸ ἀγανάκτησιν· ἐγὼ δὲν γυρεύω ἐλεημοσύνη !

Ἦτο πάρα πολύ. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ πετάξουν ἔξω τὸν μικρὸν αὐθάδη, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐγένιος τὸν διέτασσε νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ὁ Βοναπάρτης ἐπενέβη καὶ τοὺς ἐμπόδισε.

— Ἀφῆστε, τοὺς εἶπε, τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε ὑπερήφανο κ' ἔχει δίκιο.

Ἔπειτα, ἐπιθυμῶν νὰ ἐλκύσῃ τὸν μικροσκοπικὸν αὐτὸν ἐχθρόν, — τὴν μυγίτσαν, τὸ κουνουπάκι, ποῦ ἐπέμενε νὰ βομβῇ εἰς ταυτιά του, — τὸν ἠρώτησε μειδιῶν : — Μήπως θέλεις καὶ σὺ νὰ γίνῃς στρατιώτης ;

Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς ἱλαρότητος, ἀπεκρίθη :

— Ὄχι, πολίτα στρατηγέ, δὲν θέλω νὰ γίνω στρατιώτης....θὰ γίνω χορευτής.

Καὶ αὐτὸς ὁ Βοναπάρτης εἰς τὴν ἀπροόπτον ἀπάντησιν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Πήγαινε στὸ διάολο, μυγίτσα ! εἶπεν ὑψώνων τοὺς ὤμους.

Καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐξῆλθον, ἀκολουθούμενα ὑπὸ τοῦ Μπουριέν, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ράπτου τὸν λογαριασμόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ λευκὴ γλαῦξ

Ἡ γλαῦξ αὕτη συνελήφθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου «Ἑσπεριών», τὸ ὁποῖον ἐπήγαινεν ἀπὸ τὸ Μοντρεὰλ εἰς τὴν Γλασκώβην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης εἰς ἀπόστασιν ἑξακοσίων χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Τοῦτο εἶνε περιεργότατον καθ' ὅσον ἡ γλαῦξ, ὡς γνωστόν, δὲν εἶνε θαλάσσιον πτηνόν, ἀλλὰ χερσαῖον. Ἐκτὸς τούτου τὸ συλληφθὲν πτηνὸν ἀνήκει εἰς εἶδος σπανιώτατον, εἶνε ἡ λευκὴ γλαῦξ τῶν βορείων χωρῶν. Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχομεν λευκὰς γλαύκας, ἀλλὰ αὗται εἶνε...μαρμάριναι.

Πρωτότυπος μέθοδος

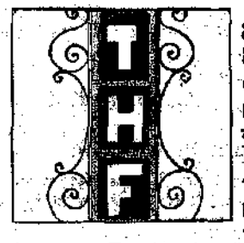

Εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐν μέγα ξενοδοχεῖον εἰσήγαγε νέαν μέθοδον διὰ νὰ καλῇ ἁμάξας. Εἶνε ἡ ἠλεκτρικὸς σημαιοφόρος, τοποθετημένος ἔξωθεν τοῦ Ξενοδοχείου καὶ δεικνύων διὰ τριῶν γραμμάτων τὸ εἶδος τῆς ζητουμένης ἁμάξης. Ὅταν θέλουν αὐτοκίνητον (taxi-cab), βάζουν τὸ γράμμα Τ· ὅταν θέλουν μονὸν ἁμαξάκι (hansom-cab), βάζουν τὸ γράμμα Η· καὶ ὅταν θέλουν διπλὸν ἁμάξι, (four-wheeler), βάζουν τὸ γράμμα F. Τὰ γράμματα λάμπουν φωτεινὰ καὶ διακρίνονται μακρόθεν... καὶ τὴν ἡμέραν, διότι εἰς τὸ Λονδῖνον εἶνε σχεδὸν πάντοτε σκότος.

Ἀποτελέσματα μιᾶς πλυμμύρας

Ἡ πλημμύρα αὕτη κατέστρεψε τῷ 1899 τὴν πόλιν Johnstown καὶ ἐπροξένησε τὸν θάνατον 5,000 ἀνθρώπων. Μία οἰκία ἀνευρέθη εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλλίων ἀπὸ τὴν πόλιν, καθὼς καὶ ἐν δένδρον εἰς τὴν θέσιν ποῦ σᾶς δείχνει αὐτὴ ἡ εἰκών, ἀντίγραφον φωτογραφίας.

Ὀπτικὴ Ἀπάτη

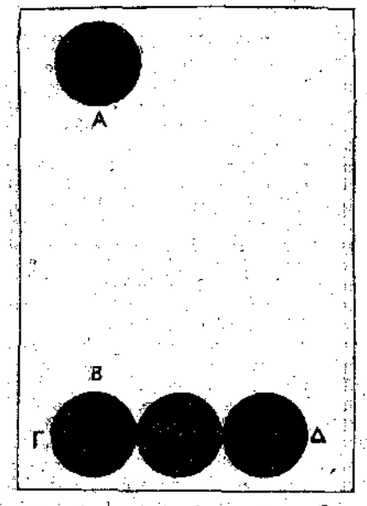

Ἐκ τῶν δύο ἀποστάσεων ΑΒ καὶ ΓΔ, ποία εἶνε ἡ μεγαλητέρα ;

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ΑΒ φαίνεται σχεδὸν διπλασία· ἀλλὰ ἐὰν τὰς μετρήσετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἴσαι.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Παίγνιον

[Ἐστάλη ὑπὸ Κλ. Παπασπυρίδου.]

ΘΑ	ΚΡΙ	ΕΥ	ΣΥ	ΚΙ
ΦΩ	ΑΝ	Α	ΛΑ	ΡΙ
ΣΤΙΠ	ΣΥ	ΩΝ	ΤΙ	ΣΙΣ
ΦΡΟ	ΧΕ	ΛΕΙ	ΑΣ	Α
ΤΙ	ΡΟΣ	ΦΩΝ	ΝΗ	ΠΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν ἑκατὸν λέξεις σημαινουσαι : Χάριτα, Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Μοῦσαν, Φιλόσοφον, Νῆσον τοῦ Αἰγαίου, Μοῖραν, Τύραννον, Ῥήτορα.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ κοσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ στελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***, τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ ὁ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 3ου φυλλαδίου

Τὰ πρόσωπα τῶν δύο λωποδυτῶν ἐν κατατομῇ, σχηματίζονται ὑπὸ τῶν δύο κεκαμμένων βραχιόνων τοῦ χωροφύλακος.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ. Β

ΚΥΜΑΤΑ

Σ' τὸν σκυθρωπὸ γέρο-βράχο ἔρχονται καὶ σπάζουν τὰ κύματα. Καὶ ἄλλα πέφτουν ἀπάνω του, μὲ ὁρμή, ἀφρισμένα, σὰν μανιασμένα, καὶ ἄλλα ἔρχονται κοντά του σιγά-σιγά, σὰν νὰ θέλουν νὰ τὸν χαϊδεύσουν, καὶ ὅλα τοῦ λένε διάφορες ἱστορίες ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς τόπους ποὺ ἔρχονται.

"Ἕνα κῦμα σιγαλὸ ἔρχεται καὶ τοῦ λέγει: «Φθάνω ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀπὸ τὴν ἀπέναντι παραλία. Ἐκεῖ εἶδα μιὰ μητέρα νὰ γέρνῃ ἀπάνω μου, καὶ νὰ φωνάξῃ λυπητερὰ τὸ παιδί της. Πῆγα ὅσο πιὸ κοντά της μπόρεσα, καὶ τότε πέσανε στὰ νερά μου πολλὰ ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Αὐτὰ τὰ δάκρυα μοῦ θόλωσαν τὰ νερά μου. Γι'αὐτὸ μὲ βλέπεις ἔτσι θολωμένο.»

"Ἐπειτα ἔρχεται ἐν ἄλλο κῦμα ἀφρισμένο καὶ ἄγριο, καὶ λέγει στὸ βράχο. «Στὸ δρόμο ποὺ ἐρχόμουν, εἶδα ἕνα καράβι νὰ βουλιάζῃ· ἄκουσα πολλὲς φωνὲς ἀπελπισμένες· φωνὲς πατέρων ποὺ φώναζαν τὰ παιδιά τους, ἀνδρῶν τὲς γυναῖκες τους, μὰ μιὰ φωνὴ πιὸ τραγική ἀπ' ὅλες μ' ἔκαμε ν' ἀφρίσω τόσο πολύ. Ἦταν ἡ φωνὴ ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ἔκραζε τὴ μητέρα του.»

Καὶ τὸ τρίτο κῦμα λέει κι' αὐτό. «Καὶ ἐγώ, ἠξέρα στὸ δρόμο μου τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ ποὺ πνίγηκε, τὸ σήκωσα στοὺς ἀφρούς μου, τὸ πῆγα στὴν πατρίδα του, καὶ τὸ ἔρριξα στὰ πόδια τῆς μητέρας του. Στὴν ἀρχὴ ποὺ τὸ εἶδε, τὴν ἔπιασε μεγάλη χαρά. Ἔπειτα τοῦ μιλοῦσε, τὸ κουνοῦσε, τὸ φώναζε, καὶ ὅταν κατάλαβε πῶς τὸ παιδί της ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ, τῆς λύγισαν τὰ γόνατά της καὶ ἔπεσε κι' αὐτὴ κοντά του. Γιαυτὸ μὲ βλέπεις σήμερα τόσο πένθιμο.»

Ὁ Βράχος φαίνεται σὰν νὰ μὴν ἀκούῃ, νὰ μὴν καταλαβαίνῃ. Καὶ ὅμως αἰσθάνεται! Καὶ ὅμως αἰσθάνεται! Γιατὶ ὅταν τὰ κύματα τοῦ λένε λυπητερὲς ἱστορίες, γίνεται ἀκόμη πιὸ σκυθρωπὸς καὶ φαίνεται ἀκόμη πιὸ γέρος.

Σανδὴ Μουσμὲ

ΩΡΑΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Μιὰ φορὰ ὅταν ἤμουν μικρή, εἶχαμε μαλώσῃ μὲ τὴν ἀδελφή μου, δὲν θυμᾶμαι γιὰ ποιὰ ἀσήμαντη αἰτία. Ἀλλὰ ὅσον ἡ αἰτία ἦτο μικρά, τόσον ὁ θυμός μας ἦτο μεγάλος. Ἡ μαμμὰ προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ. Ὀβτε ὅμως τὰ χάδια της, οὔτε ἡ καραμέλες της μπόρεσαν νὰ τὸ κατορθώσουν. Ὅ,τι ὅμως δὲν κατώρθωσαν αὐτά, τὸ κατώρθωσεν εὐκολώτατα ἕνα ἄλλο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξερε ἂν πρέπει νὰ συστήσω, ξέρω ὅμως ὅτι μᾶς ὠφέλησε πολύ. Μᾶς ἔφερε δηλαδὴ καὶ τὲς δύο σιμά της καὶ μὲ μιὰ κορδέλλα γεφὴ μᾶς ἔδεσε ἀπὸ τὲς κοτσίδες ποὺ ἀκόμη ἦσαν κοντὲς-κοντές. Ἔτσι σφικτοδεμένες ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. «Τώρα ἂν θέλετε φιλιωθῆτε» μᾶς εἶπε, ἡ μαμμά, μᾶς ἐκλείδωσε στὸ δωμάτιο καὶ ἔφυγε. Στὴν ἀρχὴ προσπαθήσαμε νὰ λύσωμε τὴν κορδέλλα, τὰ χέρια μας ὅμως δὲν ἔφθαναν πίσω· τότε ἀρχίσαμε νὰ τραβᾶμε μιὰ ἀπ' ἐκεῖ καὶ μιὰ ἀπ' ἐδῶ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐκράτησε καὶ πολὺ γιατὶ τὰ μαλλιά μας πονοῦσαν. Θυμηθήκαμε ὅτι «οἱ δεσμοὶ οἵτινες δὲν λύονται, κόπτονται» καὶ! ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐσύμφερε... μποροῦσε εἰς ὁποιαν δήποτε ἄλλη περίστασι νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὴν παροῦσαν! Τὸ μόνον μέσον γιὰ νὰ λυθοῦν τὰ μαλλιά, ἦτο ἡ συμφιλίωσις. Αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ καὶ τὰ μαλλιὰ ἐλύθησαν... Ἀπὸ τότε δὲν ξαναμαλώσαμε πιά. Καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ κανένα ἐλαφρὸ συννεφάκι δυσαρεσκείας ἔλθῃ καὶ καθίσῃ μεταξύ μας τότε, ἡ ἀνάμνησις καὶ μόνη τοῦ δεσίματος τῶν μαλλιῶν ἀρκεῖ γρήγορα-γρήγορα νὰ τὸ διώξῃ μακρυά μας!

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Γιορτάζει τὸ Ξωκκλῆσι. Ὅλος ὁ κόσμος
Τρέχει μὲ βιὰ νὰ πάει νὰ προσκυνήσῃ
Ἕνα κερὶ ζτὸν Ἅγιο νὰ κολλήσῃ.
Καὶ μὲ καρδιὰ νὰ εἰπῇ μιὰ προσευχή.

Γιορτάζει τὸ Ξωκκλῆσι, Τρέχουν ὅλοι.
Γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, μικροί, μεγάλοι·
Ἄλλοι κρατοῦν λαμπάδες, ἄνθη ἄλλοι.
Καὶ ἄλλοι φαγιὰ νὰ φᾶν' ζτὴν ἐξοχή.

Γιορτάζει τὸ Ξωκκλῆσι. Ὅλοι ἐλᾶτε
Καὶ τὸν καιρὸ καθόλου μὴν κυνᾶτε!
Θὰ πᾶμε 'μεῖς κι' ἂν βρέχῃ κι' ἂν χιονίζῃ,
Τὸ κρύο τὰ παιδιὰ δὲν τὰ φοβίζει.

Ἀθανάσιος Διάκος

Ο ΑΨΕΥΔΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Εἰς βασιλεὺς διέταξε νὰ φονεύσουν ἕνα αἰχμάλωτον ἔμπροσθέν του. Ὁ δυστυχὴς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας, ἤρχισεν εἰς τὴν γλῶσσάν του νὰ ὑβρίζῃ τὸν βασιλέα καὶ νὰ προσάπτῃ εἰς αὐτὸν τὰς χειροτέρας ὕβρεις. Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε, τί ἔλεγε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Εἷς ἐκ τῶν ὑπουργῶν του ἀπεκρίθη: Ὦ Βασιλεῦ, ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐπαναλαμβάνει τὸν ἑξῆς στίχον τῆς ἱερᾶς Βίβλου «Φιλεῖ ὁ Θεὸς τοὺς κρατοῦντας τὴν ὀργὴν αὐτῶν καὶ συγχωροῦντας τοῖς ἀνθρώποις» Ὁ βασιλεύς, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων, διέταξε νὰ μὴ βλάψωσι τὸν αἰχμάλωτον· ἀλλ' ἕτερος τῶν ὑπουργῶν του, ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ πρώτου, ἐγερθεὶς εἶπεν: «Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀνθρώπους, οἵοι ἡμεῖς, νὰ λέγωμεν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν βασιλέων λόγους ψευδεῖς· οὗτος ὑβρίζει τὴν Μεγαλειότητά σου, ὦ βασιλεῦ, καὶ δὲν παύει ἀποδίδων εἰς τὸ βασιλικόν σου ἄτομον τὰς ἀπρεπεστέρας αἰσχρολογίας». Ὁ βασιλεὺς συνέστειλε πάραυτα τὰς ὀφρῦς καὶ εἶπε: «Τὸ ψεῦδος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δι' ἐμὲ προτιμότερον τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν σὺ λέγεις· διότι σκοπὸς αὐτοῦ μὲν εἶνε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἰδικός σου νὰ καταστραφῇ εἷς ἄνθρωπος. Τὸ ψεῦδος ὅταν ἀποβλέπῃ πρὸς καλὸν σκοπὸν εἶνε προτιμότερον τῆς σκανδαλώδους καὶ βλαβερᾶς ἀληθείας». Καὶ πάραυτα ἀπέπεμψε τὸν δεύτερον ὑπουργόν.

Αἰθερία Μουσική

ΙΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Εἰς ἰατρὸς ἐξήρχετο, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν πολυαρίθμων ἀκροατῶν του, ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ νοσοκομείου, ὅπου εἶχε κάμει διάλεξιν περὶ τῆς ἰατρικῆς διαγνώσεως ἐπὶ τῇ βάσει ἐξωτερικῶν σημείων.

Ἔξαφνα ἐσταμάτησε ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἀσθενῆ καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του, εἶπεν:—«Ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχει ὁ ἀσθενής, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ εἰς τί ἐργασίαν καταγίνεται,» στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν ἀσθενῆ, τὸν ἠρώτησε:—Εἶσθε μουσικός, δὲν εἶν' ἔτσι;

«Μάλιστα, κύριε!»

«Καὶ παίζετε ὄργανον πνευστόν;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Βλέπετε, ἐξηκολούθησε, τὶ δίκαιον ποὺ εἶχα, καὶ πῶς ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας. ἐννόησα τὴν κυριωτέραν ἐνασχόλησιν τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπὸ ἀδυναμίαν τῶν πνευμόνων; Τίποτε δὲν εἶνε ἐπικινδυνωδέστερον, διὰ τοὺς πνεύμονας, ὅσον τὰ πνευστὰ ὄργανα, διότι ὁ παίζων αὐτὰ φυσᾷ διαρκῶς. — Καὶ τὶ ὄργανον, παίζεις, φίλε μου;

«Φυσαρμόνικα, κύριε!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Ἑλληνικὴ Θεότης*

ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΧΩΡΟΥ

Εἰς καθηγητὴς ἔδωσε νὰ τῷ δέσουν τὰ «Κηρύγματα τοῦ Τσολικόφερ, ἐκδοθέντα μετὰ τὸν θάνατόν του». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τόπος ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ βιβλίου ἦτο πολὺ μικρός, ὁ βιβλιοδέτης ἐτύπωσε μὲ χρυσᾶ ψηφία μόνον τὰς ἑξῆς λέξεις: «Κηρύγματα τοῦ Τσολικόφερ μετὰ τὸν θάνατόν του».

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Ἀρχιδοὺξ Κάρολος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ δύο μετεξεταστέους:
— Πῶς κάμνει, Γιάννη, ὁ μέλλων τοῦ ἔχω;
— Ἔξω καὶ σχήσω!
— Καὶ ὁ ἀόριστος, Θωμᾶ;
— Μέσα καὶ ράψω!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος

***

— Δὲν φαντάζεσαι πόσο λυπήθηκα ποῦ πέθανε ὁ πατέρας τοῦ καθηγητοῦ κ. Α!
— Γιατί; ἦταν συγγενής σου;
— Ὄχι· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν κ. Α δὲν τὸν ἔχουμε στὴν τάξι μας....

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανελεύκου

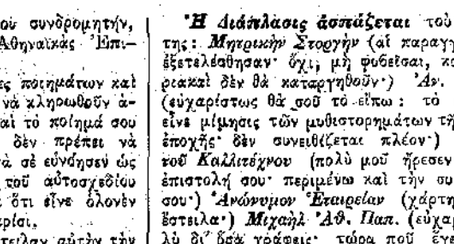

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΗΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙΚΟΝ
ΕΥΧΕΤΑΙ
Εἰς τοὺς συνδρομητάς της καὶ ἀναγνώστας
ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1911

ΤΑ ΕΞΗΣ σημαντικὰ μοῦ γράφει ἡ *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, ἡ ὁποία διαθέτει τώρα 100 φύλλα τὴν ἑβδομάδα: «Παντοῦ εὑρίσκω προθυμίαν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐξωτερικὰς νεάνιδας καὶ νέους. Εἰκοσιὲξ φυλλάδια παίρνει ὁ ἀνεψιός μου καὶ τὰ διαθέτει εἰς φίλους του μεγάλους, καὶ ἄλλα τόσα σχεδὸν στέλλω ἐγὼ εἰς παλαιὰς μαθητρίας. Δι' αὐτὸ μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ παράδοξος ἡ ἰδέα ἐκείνης, ποῦ εἶπεν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε γιὰ μωρά. Δὲν θὰ τὴν ἐδιάβασε, φαίνεται, ποτὲ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λέγει...»

Νὰ πάλι ὁ *Μπάμπα-Γιῶργος* μὲ τρία νέα ξεσπαθώματα! Ὠρκίσθη, βλέπετε, νὰ μὴν ἡσυχάσῃ. Τὸ δὲ νόστιμον εἶνε ὅτι ἀπορεῖ τί τῆς βρῆκα τῆς ἐπιστολῆς του καὶ τὴν ἐδημοσίευσα ὁλόκληρην. Τί μετριοφροσύνη, ἔ;

Εὐχαριστῶ καὶ σένα διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα, *Κόρη τῆς Ἑδέας*, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχεις, ἂν δὲν ἦσουν εἰς ξένον καὶ μικρὸν τόπον, θὰ εἶχες φθάσῃ τώρα τὴν *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*.

Εὖγε καὶ εἰς σέ, φίλε *Σπυρ. Καπ.* Ἐξεσπαθώνεις, βλέπω, γερά. Εἰς ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἔλεγε διὰ τὰ «Νέα καὶ Περίεργα», πὲς ὅτι εἶνε ἀληθέστατα, αὐθεντικώτατα, καὶ ὅτι μάλιστα τὸ πρῶτον-πρῶτον ποῦ διαβάζουν οἱ φίλοι μου, εἶνε αὐτά.

Χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσον τὸ νέον μας μυθιστόρημα, *Α. Κ. Διαλησμᾶ*. Ἀλλὰ καὶ εἰς ποῖον δὲν ἀρέσει; Νά, καὶ ὁ φίλος μας *Κ. Χ. Ἐλασσόνας* τὰ ἴδια μοῦ γράφει σήμερα. Καὶ πόσοι ἄλλοι!

Καὶ μία ὀλιβερωτάτη εἴδησις. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Σύρον ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Ρένα Ι. Κονταρίνη*, κόρη τοῦ Ταμίου τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, γνωστοτάτη εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβραβεύθη εἰς τὸν προηγούμενον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων. Εἰς τὸ φυλλάδιον μάλιστα τῆς 15 Μαΐου 1910 ἐδημοσιεύθη δι' αὐτὸ ἡ φωτογραφία της, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅλοι τὴν συμπαθεστάτην μορφήν της. Τώρα ἡ Ρένα μας εἶνε ἄγγελος εἰς τὸν οὐρανόν... Ὁ Θεὸς ἂς παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχισμένους γονεῖς της!

Γαρδένια, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεκάθωμα καὶ διὰ τὰ καλὰ λόγια. Χάρτην τῶν Λύσεών σοῦ ἔστειλα. Βεβαίως, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στέλλῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὰς λύσεις. Καὶ ἴσα-ἴσα σήμερα σοῦ δημοσιεύω τὴν πρώτην.

Πολὺ εὔμορφο τὸ γραμματάκι σου, *Ἀττικὴ Δύσις*. Ἀλήθεια, εἰς τὴν Γ' τοῦ Ἑλληνικοῦ πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰ μαθήματα· ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ οἰκονομῆς κάπου-κάπου ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς. Χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου, τὸν παλαιόν μου συνδρομητήν, ποῦ διαβάζει ἀκόμη τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

Κρητικοπούλα, ἑκατοντάδες ποιημάτων καὶ πεζῶν ἔχουν ἐγκριθῆ χωρὶς νὰ κληρωθοῦν ἀκόμη. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ποίημά σου εἰς τὴν Κρήτην. Σὺ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, διότι ἀρκετὰ σὲ εὐνάησεν ὡς τώρα ὁ κλῆρος. Νέα περὶ τοῦ αὐτοσχεδίου μουσικοῦ δὲν γνωρίζω, παρὰ ὅτι εἶνε ὁλονὲν μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὸ Παρίσι.

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Οὔτις*, *Μελαχροινὸ Ἐλληνόπουλο*, *Κυπριόπουλο*, *Μαρούλα Β.*, *Ἐλπιδοφόρος*, *Γιάννης Ἀγιάννης*, *Μακεδών*, *Γλυκεῖα Ἐλπίς καὶ Ὀθράνιον Τόξον*. Ἀλλὰ ποῦ τόπος!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀγυρτεία» τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*—Διάφορα τοῦ *Σημαιοφόρου Ἕλληνος*—«Τὸ πρῶτο χιόνι» τοῦ *Βασιλέως τῶν Χρυσανθέμων*—Ἀνέκδοτον τῆς *Ἐλευθερίας* (θλλάξω μόνον τὸν τίτλον)—«Ὁ λόγος τοῦ μαύρου» τοῦ *Νέλκε*—«Ἐνθουσιασμός» τῆς *Διακριθείσης Ἀρσακειάδος*.

Ἀπορρίπτονται: Διάφορα χριστογεννιάτικα, ποιήματα καὶ πεζά, τὰ ὁποῖα ἔλαβα πολὺ ἀργά·—«Πεῖρα» (τόσον ἐκτενές, ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης*, α. (Θ.Β.) *Καρμελίτα*, κ. (;;;) *Ἀνώνυμος Ἑταιρία*, κ. (Μ.Χ.Λ.) *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*, α. (Μ.Τ.Γ.Μ.) *Ἀττικὴ Δύσις*, κ. (Μ.Π.) *Ροδοπέταλον*, κ. (—..) *Κιλκινέτος*, α. (...) *Ἀορελάϊ* κ. (Ν.Ι.) *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων*, κ. (Ο.Π.) *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Δ.Π.) *Κυπριόπουλο*, α. (Ι.Η) *Ἀσύρματος Τηλέγραφος*, α. (Κ.Κ.) *Ἐλπιδοφόρος*, α. (Ε.Δ.) *Γιάννης Ἀγιάννης*, α. (Π.Χ.) *Κυδωνιάτης*, α. (Γ.Σ.) *Ξενητεμένο Ναυπόπουλο*, α. (Σ.Μ.) *Γλυκειά μου Μάννα*, α. (Ν.Χ.Κ.Π.) *Τρελλόπαιδα τῆς Κερκύρας*, α. (1824) *Ἀρχαία Ἑλληνίς*, κ. (.—.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μηχερικὴ Στοργή*, κ. *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, α. *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*, κ. *Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*, α. *Ὠχρὰ Λαίδη*, κ. *Φαναριώτης*, α. *Ἀρτινή*, κ. *Ὑπερήφανο Γιασεμί*, α. *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο*, κ. *Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, α. *Πανελλήνιος Πόθος*, α. *Ματαιότης*, κ. *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, κ. *Δάφνης Κλωνάρι*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὀδδιμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιλίμου ὡς ἑξῆς· Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ἓν λεπτὸν ἡ λέξις.—Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατοχυρωμένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἐνταπιδωθέν εἶσται ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀττικὴ Δύσις* (0) μὲ *Σονάταν τοῦ Διαβόλου*, *Μπάμπα-Γιῶργον*, *Ἐξόριστον Ἀνθίδα*—ἡ *Ἐλευθερὰ* (0) μὲ *Ὑπερήφανο Γιασεμί*, *Ὀνειροπόλην Ἐλευθερίαν*, *Μπάμπα-Γιῶργον*—ὁ *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Διάπλασιν τοῦ Μέλλοντος*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Τρελὴν Νειότην*, *Κάρμεν*, *Προμηθέα Δεσμώτην*, *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα*, *Ἀρχιεπισκοπὸν Γερμανόν*—ἡ *Ἐαρινὴ Πρωΐα* (0) μὲ *Δούμισσαν τοῦ Δάντειν*, *Γαλανόλευκην*—ὁ *Νέλκε* (0) μὲ *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Σβυστὸ μας Κανδήλι*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μηχερικὴν Στοργήν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ὄχι, μὴ φοβεῖσαι, καὶ αἱ Κυριακαὶ δὲν θὰ καταφθοῦν·) *Ἀν. Ν. Καρ.* (εὐχαρίστως θὰ σοῦ τὸ εἴπω: τὸ ὕφος σου εἶνε μίμησις τῶν μυθιστορημάτων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς· δὲν συνεθίζεται πλέον·) *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου· περιμένω καὶ τὴν συνεργασίαν σου·) *Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν* (χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Μιχαὴλ Ἀθ. Παπ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· τώρα ποῦ ἔγεινες συνδρομητής, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς ἔργα σου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμὸν πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον·) *Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (ἔλαβα τὴν Σημείωσίν σου·) *Διάπλασιν τοῦ Μέλλοντος* (εὐχαριστῶ πάρα πολύ· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Ἐλευθερίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἔχε τὸ νοῦ σου πάντα, καὶ κάποιον θὰ εὕρῃς·) *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* (ἔχει καλῶς·) *Γεώργ. Ν. Καπ.* (πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ἄλλως ματαιοπονεῖς·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (εὔχομαι νὰ τελεσφορήσουν αἱ ἐνέργειαί σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Θεοειδὴ Ἀλέξανδρον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·) *Ἀρχιδοῦκα Κάρολον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Σημαιοφόρον Ἕλληνα* (καὶ τὸ ἰδικόν σου, ποῦ τὸ ἐζωγράφισες ὁ Ἴδιος, ὡραιότατον·) *Ὑπερήφανο Γιασεμὶ* (ἔστειλα· τ' Ἀποτελέσματα ἐντὸς ὀλίγου·) *Δούμισσαν τοῦ Δάντειν* (ναί. ἀλλὰ τὰς λύσεις σου νὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν·) *Φίλεργον Ἡγεμονίδα* (ἐξετελέσθη· δὲν πειράζει· ἀργότερα πάλι, ποιός ξέρει....) *Πιερρότον* (ἔστειλα·) *Ἀνδρείνην Γρ.* (τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς·) *Ἐαρινὴν Πρωΐαν* (ἔστειλα·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (νὰ γράφῃς κάθε εἶδος ποῦ μοῦ στέλλεις, εἰς χωριστὸ κομμάτι χαρτί· ὄχι ὅλα μαζί, σᾶλάτα!) *Νέλκε* (ἔστειλα·) *Κυρὰ-Παπαδιὰ* (νὰ σὲ ἰδῶ!) *Ματαιότητα*, *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Δεκεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18ῆς Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25ῆς Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12ῆς Φεβρουαρίου.

42. Λεξίγριφος

Εἰς ρῆμα περισπώμενον
Προσθέτω ἓν ὀνόριον,
Καὶ σχηματίζω ὄνομα
Εὐθὺς ἐκ τῶν κυρίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ

43. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ἂν ὄρους τῆς Τουρκίας
Κόψῃς τὴν κορυφή,
Ἓν ἀγρίου θηρίου
Ἐμπρός σου θὰ φανῇ.
Καὶ τοῦτο ἂν κατορθώσῃς
Νὰ τ' ἀποκεφαλίσῃς,
Ἐπίρρημα ἀμέσως
Γνωστὸν θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

44. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου

Θεοῦ μεγάλου, παλαιοῦ,
Τὴν κεφαλὴν ἀλλάζω
Καὶ τὸ σκάμνι ποῦ κάθεται
Εὐθὺς κατασκευάζω.
Τὸ ἴδιο κάνω καὶ 'ς αὐτὸ
Καὶ βλέπω πάλι ἕνα θεό.

Τὸ δοό του τοῦρα ἀρχικὰ
Τὸ βγάζω ἀπ' τὴ γραμμή,
Κὶ ἕνα τετράποδο κοντὸ
Σοῦ κάνω στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξοχοτάτου Βασιλέως.

45. Μωσαϊκὸν

Τὸ Παγγαῖον καὶ αἱ Ἄνδειες
Καὶ ἡ Ὄσσα ἡ κλεινή,
Ἀπὸ δυὸ δίδουν στοιχεῖα
Ἄλλο ὄρος νὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἐλπίδος

46. Ἀστὴρ

* * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκε-
* * * Ω * * * ται τὸ ὁριζοντίως ποταμὸς
* * * τῆς Ἑλλάδος, καθὰ ἔτως
* * * ἀρχαῖος μυθοποιός, διαγω-
* * * νίως δὲ χώρα τῆς Εὐρώπης ἀποτελοῦσα ἄλλοτε Βασίλειον καὶ φοβερὰ ἀσθένεια.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Νησάκια τῶν Γιανενίνων

47. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ὁ Κώστας, ὁ Γεώργος καὶ ἡ Λιλὴ περνοῦν ἀπὸ τὸ δάσος. Ἔξαφνα ὁ Γεώργος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «— Λιλή! Κώστα! πίσω! φύγετε! ἕνα ζῶο θὰ σᾶς φάῃ!...»

Τί ζῶον ἦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρανιᾶς Νίκης

48. Ἀκροστιχὶς μετ' Ἐλλιποσυμφώνου

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἂν πέσουν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων

* ** ***

σχηματίζεται ἐλλιποσύμφωνον γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· 3, Ἀρχαῖος μουσικός· 4, Μουσικὸν ὄργανον· 5, Ὄρος τῆς Κρήτης· 6, Δημητριακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάμιν

49. Ἐλλιποσύμφωνον

α — η — ειη — ααρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ῥαῤῥίνας

50. Γρίφος

X
X X
X L X
L L
X L + L X
L L
X L X
L
X X
X

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

506. Ἀμφίων (ἀμφί, ὤν.)—507. Ζεύς-μυθος.—508. Πύλος-πόλις.—509. Τὸ ῥῶδι.

510. Π
ΕΑΝ
ΦΕΡΑΙ
ΗΜΙΟΝΟΣ
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

511. Ἀλκαία—κακία—α + (θηρίον—Ρίον = θη + ναίω—ῶ =)ναι = ΑΘΗΝΑΙ.—512. Πόνος (κηΠΟΝ—ΟΣ.φ..) 513. ΤΗΝΟΣ (ἀσΤήρ, ἀΗρ, ἄΝω, ἡμ(Ὄνος, ἄσΣος.) — 514. Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα.—515. *Μηδὲν ἐν νῷ ὃ μὴ ἐν αἰσθήσει* (μηδὲν ἐν νο - ῶ μὲ ἐν - εσθ εἰς τ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συλλέκτης ὢν γραμματοσημμῶν, παρακαλῶ πάντας τοὺς ἔχοντας εὐχαρίστησιν νὰ μοι πέμψωσι τοιαῦτα καὶ θέλουσι μὲ ὑποχρεώσει. Ἀνταλλάσσω. Ἑλληνικὰ ἀντὶ Κρήτης καὶ Κύπρου. Διεύθυνσις: Γεώργιον Ν. Γεωργόπουλον, Φίλωνος 84, Πειραιᾶ.

Ἔγγονος Αὐτοκράτορος. (ΙΑ', 19)

Ἀναχωρήσας ἐκ Βόλου δ' Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ Διαπλασιακὴν κίνησιν αὐτοῦ χαιρετίζων τὴν ἐκεῖ. Εὔχομαι εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος πᾶσι τοῖς συνδρομηταῖς καὶ συνδρομητρίαις τῆς Διαπλάσεως, ἰδιαιτέρως φιλτάτοις μοι *Ἐνδουσιώδη Ἑλλην, Δεινοπαθουμένη Ἑλλάδι, Κυματιζούσῃ Κυανολεύκῳ, Περιπλανωμένῳ Ἀθηναίῳ, Θριαμβεύοντι Μεγαλοϊδεάτῃ, Λάνῃ* κτλ.

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
(ἡ ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ)

Ἀναχώρησιν φιλτάτης ΛΑΤΡΕΥΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ συνοδεύουσιν αἱ εὐχαί μας.—*Οἱ Βολιῶται Διαπλασιακοὶ Αὐτοκρατορικοί.* (ΙΑ', 21)

Παρακαλῶ πάντας καὶ πᾶσαν νὰ ψηφίσωσι τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα: *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, Λατρευτὴ Πατρίδα, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης, Ἅμα τῆς Νίκης.*

Φαιδρὸς Ἀδάμας. (ΙΑ', 22)

Εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου, *Μέλαχραν, Μικρομέγαν, Μάσκωτ, Γαλανόλευκον, Ρέζοντα, Ἀκρονυμφίαν*, εὔχομαι χρόνια εὐτυχισμένα.—*Ἰδιότροπος Ξανθούλα.*

Χαιρετῶ πᾶσαν διαπλασιακὴν κίνησιν καὶ εὔχομαι εἰς ὅλους ΚΑΛΑΣΕΟΡΤΑΣ, ἰδιαιτέρως στὸ *Γλυκοχάραμμα.*

Οὐράνιον Τόξον. (ΙΑ', 24)

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ
ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος τοῦ 1910

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟἸ ΛΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 3 ΦΥΛΛΟΥ

[*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 41*]

ΑΘΗΝΩΝ· *Ηλ. Σκ. Κανέλης, Γ. Σ. Σκανδάλης, Ν. Φ. Παπαφώτης, Μιχ. Ἀθ. Παπαγεωργίου, Δημ. Σ. Αν.* (2), *Ἑλένη Ἀχ. Κουβέλου, Ἀνυστασία Ι. Ἀμφιγένου.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Κ. Θ. Σαγονιας, Ἰωαν. Β. Μπαμπαρίσος, Γεωρ. Πληζιάτης, Ἐδέγ. Σ. Σουκελίς, Ραφαὴλ Θ. Μωραΐτης, Ἀλ. Σ. Σαμαρᾶς.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΑΡΙΤΣΑΙΝΗΣ· *Ν. Γ. Βαλασόπουλος* (2-3).
ΚΑΛΑΜΩΝ· *Ψαλίδα Π. Μουσχίδου* (2), *Μαρία Π. Μπενιάδου* (2) *Κωνστ. Π. Μπενιάδης* (2), *Μαρία Χρυσικοπούλου.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. *Σπ. Λ. Μεταξᾶς, Σπ. Π. Πολίτης, Σπυρ. Μπουρδάνος, Ἀγγελικὴ Παντελλιά, Ζωὴ Παντελλιά, Μαρία Φωτίου, Φωφὼ Γ. Σκάρπα.*
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· *Κυλίνα Ἀλκας, Ἀσπασία Ἀνδ. Πυλαρινοῦ, Μαρᾶς Α. Μυρσίνος* (2-3).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Δ. Τρίκκας, Γεωρ. Δ. Βουδουρης, Φοίβος Ἰωάννου.*
ΛΑΜΙΑΣ· *Χρ. Δ. Χρυστοφόρου.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· *Ἑλένη Ι. Γαλανοπούλου.*
ΠΑΤΡΩΝ· *Ἀθανᾶ Ν. Μανωλίδου.*
ΣΥΡΟΥ· *Φώτιος καὶ Θεόδωρος Χρ. Μουχτόπουλος, Μιχ. Π. Κατσιμαντῆς, Ἰωάν. Διαμαντούλης* (2). *Γ. Π. Γιανιουκάκης* (2,3), *Ἀμ. Θ. Βελισσαρόπουλος.*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· *Ἀθηνᾶ Ἀλιξοπούλου.*
ΓΑΡΑΣ· *Ἀνθ. Ν. Βατικιώτης.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΙΔΙΝΙΟΥ· *Μιχ. Μεχαηλίδης* (2).
ΑΕΛΕΑΓΑΤΑ· *Κωνστ. Παπανικολάου* (52).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Μαρόπη Μίξη* (2). *Ὄλγα Ι. Βόβκου* (2). *Γεωρ. Χρυστέδης* (1, 2, 3).
ΠΕΣΚΑΤΗΣ· (*Ρωσσίας*)· *Ἄννα Σ. Μαραμπούτη* (52).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· *Κωνστ. Μανῆς* (2), *Σατάνα τοῦ Διαβόλου* (2), *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς* (2), *Γ. Διαμαντάκη* (2). *Ἐμμ. Ἰκούρης* (2). *Ἀθανασία Γ. Ἀδρα* (2), *Ἐμμ. Πνευματικός* (2), *Κάτη Ν. Δημητριάδου* (2).
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· *Μεμλὲ Ι. Σαΐτάκης*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΣΠΑΣΙΑ ΑΝΔΡ. ΠΥΛΑΡΙΝΟΥ *ἐν Δημοτικῷ Κεφαλληνίας καὶ* ΚΩΝΣΤ. Θ. ΣΑΓΟΝΙΑΣ *ὁδὸς Εὐπλοΐας, 69 ἐν Πειραιεῖ, ἐγγραφέντες διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκαστός.*

Πληρώζουν δρ. 1.70 διὰ τὸν πρόσοχθ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστέλλοντες ἄνευ δικαλίπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλοντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλίπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε δὲ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1910

Μὲ τὰς 428 σελίδας του.—Μὲ τὰς 675 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν».—Μὲ τὰ «Νέα καὶ Περίεργα».—Μὲ τὴν Σελίδα Συνεργασίας.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. χρ. 8* — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. χρ. 10.*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

Ὁ ἄδετος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται ραμμένος (broché), μὲ χρωματισὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.

Τύποις «Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2040.